

ОРЛИ

Повѣ и зеленитѣ ливади зашумѣха като облаци. Две бѣли глухарчета се завъртѣха изъ въздуха, очудено се спрѣха надъ отко-ситѣ, поеха надоле къмъ кладенеца и си за-хортуваха. Отсреща надъ голѣмия синуръ ни-витѣ заплакнаха жълти снаги. Окъснѣлитѣ кадънки порониха листѣ.

Желю се опрѣ на косата и загледа Ка-ля: много е хубава. Туй лѣто тя е като пук-ната ябълкова пжпка. И грѣдѣта ѣ наедрѣ. Едвамъ одържа елечето. Плодѣ. Нейната ко-жа, ожурена отъ вѣтѣра и слънцето, потъм-нѣ. Ржцетѣ ѣ заякнаха. Да не му е буля... Желю я гледаше какъ сржчно вилечи сѣното, запретнала поли, пипнала двурога дрѣнова вила. Какъ се гнѣше подъ намокрената отъ потъ риза младъ гѣвкавъ станѣ.

Каля усѣти погледа му и се обърна из-веднѣжъ. По оведреното ѣ лице заигра лекъ смѣхъ. Желю наведе очи, брѣкна въ пояса си, извади черната табакера и сви цигара и дълго цѣка съ огниво. Като тлухарче, като въздишка излѣзе отъ устата му бѣло тютю-нево кълбо.